

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Isten akarata. — Karácsonyi Márta: A lélek drága Vendége. — Dezső István: A szentmise — apostolképző iskolánk. A segítő szeretet. — Nagelreiter Alajos dr.: Hogyan őrizték az Oltáriszentséget? — Olcsvay Géza: Imádkozunk. — Központi: Imaszándékunk: A Krisztusközelség.

ISTEN AKARATA.

Abszolút jó, minden dologban és mindenkivel szemben. Nem rövid, emberi ésszel, hanem évszázadokat és ezredek átlató és átfogó értelemmel gondolkodik. A földi élet szenvedéseiben a jövő legnagyobb jótevőjének bizonyul, mint a fájdalommas vágásokkal dolgozó operatőr, akinek később kimondhatatlanul hálás a gyógyult beteg. Az Isten akaratának útja, a legtöbb szépséget ígéri és a legnagyobb boldogság adja a léleknek, ha egészen engedi magát vezetetni általa és nyílt tekintettel figyel meg mindent, amit elébe tár. Hogy egy fontos ügyünket hogyan készíthette elő, látszólag — önmagukban — kellemetlen események, egész sorozatán keresztül, hogy mily édes atyai gondoskodással kereste javunkat, és hogy mily csodálatos gyöngédséggel szól arról, hogyan fordította ezt vagy azt a kellemetlen «rosszat» javunkra, azt leírni nem, csak érezni lehet és örülni neki a legigazibb lelki örömmel.

Az Isten akaratának teljesítése a legigazibb adoráció. Istent jobban és tökéletesebben nem imádkozhatom, mint amikor meghajlok akarata előtt, *akármilyennek látszik is*, mert az az én Uram, Istenem akarata. Több ez, mint a legszebb himnusz vagy zsoltár hódolata, szebb ez mint egy oltár vagy templom Isten-dicsőítése, mert nem az én akaratomból van, hanem annak akaratából, akiben egész bizalmam, hódolatom, engedelmisségem összpontosul. A szentek *Amen*-je, fiat (legyen)-ja és *igen Atyám*-ja a legnagyobb fényvel csillogó értékei a földnek. Ezek igazán az Isten trónja előtt égő fények, amelyeket Ő majd egyszer mind-visszaszór azokra a lelkekre, akik ezeket földi életükben termelték: «Az én választottaim ragyogni fognak, mint a csillagok egész örökkévalóságon át».

A gyakorlatban olyan egyszerű az Isten akaratának megvalósítása; nem más az, mint engedelmisség iránta. Amit Ő hoz az életünkbe, annak elfogadása. Ahová Ő állít szívemen vagyok addig, amíg Ő akarja. Ami rám nézve kellemetlen szabad ugyan menekülnöm tőle (az Úr Jézus is többször elrejtőzött üldözői elől), de ha mégsem kerülhettem el, zúgolódás nélkül elfogadom, sőt, ha még följajánlással konzekrálom (megszentelem) is, akkor egészen tökéletes Isten imádatát végzek általa.

Isteni Üdvözítőnk a leggyönyörűbb példa előttünk, ezen az úton. Nemcsak az Olajfák hegyén mondott imájával, hanem egész életével, amely nem volt más, mint teljesítése Isten akaratának egészen a «beteljesedettig», amely az az utolsó szava, az utolsó életaktusa volt az Úrnak. De azon túl is, ahányszor a kenyér és bor színében közöttünk megjelenik, mindég engedelmes Maga is az egyszer megnyilvánult isteni akaratnak, amely az utolsó vacsorán így nyilatkozott meg: «Ez az én Testem», «Ez az én vérem». Minket is tanít és nevel az Eucharisztia az Isten akaratának teljesítésére; csak ezt a tanítást is hallgassuk meg és szeretni fogjuk az adoráció állandó módját.

Mátrai Gyula dr.

A lélek drága Vendége.

Szentség ház nyílik, — megdobbán ottbenn
Szíved, mely átfog ezer világot, —
Elédbe hullok én, a kis porszem.

Szempillád rezdül: — országok hullnak
Porba. És mégis, isteni Szíved
Boldog, ha emberszívhez simulhat.

Két szemem hosszan Szemedbe mélyed.
Köröttünk csönd van, isteni nagy csönd, —
Hozsannát ujjong bennem a lélek.

Sorsom, jövőm Kezedbe rejtem.
Isteni vendég, remegve várlak,
Ámbrailatot lehel a kertem.

Amikor nem szólsz: — virrasztva várok.
Aludj, pihenj kis sajkámnak mélyén,
Áldom beszédes, szent hallgatásod.

Szívem Tiéddel ütemre dobban.
«Még ha megölsz is, Benned remélek!»
Imádlak minden akaratodban.

Karácsonyi Márta.

Az Oltáregyesület Országos központjában április 27-én nyílik meg az **idei kiállításunk** a szegény templomoknak szétesztandó egyházi ruhák és szerekből. Az Oltáregyesület tagjai ne mulasszák el megtekinteni, hogy lássák mi lett alamizsnáikból. 28-án egész nap, 29-én délelőtt 9-től délután 3-ig. 30-án délelőtt 9-től délután 3-ig díjmentesen megtekinthető.

A központi terjesztőknek április 29-én délután 4 órakor a kiállításon lesz összejövetelük.

A szentmise — apostolképző iskolánk.

III.

(Folytatás.)

A segítő szeretet.

Az áruló tanítvány hálátlanságán és bűnének gonoszságán szomorkodnak és méltatlankodnak az apostolok. Felső tisztelettel néznek Mesterükre és aggódva kérdik tőle egyenkint: «Mester, ki az, aki elárul? . . . Talán én vagyok, Uram?» — Az árulót kivéve egyikük lelkiismeretét sem terheli ez a bűn; szándékuk sincs hálátlanul elhagyni vagy megbántani jószágos Mesterüket. Mégis kérdezősködni nem mentegetődzésből, hanem Mesterük iránti hűségből. A mindentudó Istenfia előtt ugyanis tárva van a jövőnek minden titka . . . Ő tudja, hogy milyenek most; de azt is tudja, mivé lesznek ezután . . . nagyon is ismeri: mi lakik bennük és mennyire gyarló minden ember legszentebb szándéka és erős fogadkozása mellett is.

És a lelkek szerető Mestere szinte titokban jelenti ki magának Júdásnak is, meg a tisztalelkű Szent Jánosnak is: ki lesz árulója. Annak a veszét érzi szörnyű fájdalommal . . . Róla mondotta egy alkalommal tanítványainak: «Egy közületek ördög» . . . Mert nincs hite az Istenfiában, nincs hite az Isten hatalmában, nem hisz az Isten szeretetében és jószágában . . . azért marad meg földies, anyagi, önző, pénzsóvár . . . testi embernek. Az pedig sohasem érti meg a lelkek érdekét (még a magáét sem!), nem tud lelkesedni az Isten szent ügyéért, mert nem élteti őt a hitből fakadó szeretet.

Az apostolok résztvevő szívükkel sajnálkozva fordulnak Mesterük felé! Szeretnék őt megvigasztalni, fájdalmát eloszlatni. De egyetlen szó sem jön ajkukra: a szomorú csüggedés levertté és szótalanná teszi mindnyáját.

Jézus azonban így is megéri tanítványainak feléje áramló résztvevő, sajnálkozó és vigasztalni kész szeretetét. Nem várja meg, hogy szavakba öntsék és kifejezzék érzelmeiket. Megelőzi őket szeretetével, hogy szomorúságukból föl-emelje és az örök életre készséggé tegye őket . . . Újra föltárja nekik Szent Szívét . . . Szól hozzájuk és minden egyes szavával az örök élet kincseit hozza csüggedő tanítványainak. A világmindenség legdrágább kincsét — önmagát — adja nekik, hogy el ne vesszenek, hanem örökké éljenek és Istenben megdicsőüljenek.

Kezébe veszi a kenyeret, megáldja, megtöri és odanyújtja tanítványainak és mondja: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettetek adatik». Azután veszi a kelyhet, hálát ad és nekik adván, mondja: «Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az újszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre».

Van-e emberi szó, amely ki tudja fejezni: mi történt itt?

Angyali elme fölfoghatja-e az Isten szeretetét, amely ily végtelen nagy csodát vitt végbe . . . irántunk való szeretetből!?

Az apostolokat is letörte és elnémította az Istenfiának mindent fölülmúló, kimondhatatlan jósága és szeretete.

Valóban ezzel a szeretettel mutatta meg, hogy szeretet az Isten és azért isteni módon, szeretettel öleli magához az embert.

Önmagát, Istent adja neki, hogy igazán istenivé tegye.

A világ minden bűne, az emberi gonoszság elrettentő féktelensége: mind nem akadály.

Az Isten szeretete végtelen. Jósága és szentsége túlradóbb az egész világ bűnözönénél.

Ekkora szeretet kifejezésére kevés minden emberi erő és tudomány.

Az apostolok különösen érezték ezt. Szívük-lelkük örömet és boldog csodálkozását Istentdicséző szenténekük hirdette:

«Aldjátok az Urat, mert nagy az ő jósága,
Örökkön él az ő irgalmassága». (117. zs.)

«Ki kenyeret ad minden testnek,
mivel jóságos mindörökké.» (135. zs.)

Testvér! Megértő szeretetet hoztál a szentmisére? — Meg akard érteni Isten szeretetét? — Meg akard tenni a szeretet kötelességét? — Akkor buzgón kérd az Urat: tanítson meg a segítő szeretetre is (mindig és mindenben az Istent

szersed!). Hogy te is segíthess Jézusnak lelkeket menteni és megszentelni: tanul meg, mimódon dolgozhatsz Erte. (A szentlecke és az evangélium isteni igéi megmondják: csak cselekedjél mindig Isten akarata és tetszése szerint!)

Segíts Jézusnak (és a lelkeknek is!) azzal, hogy senkit le nem nézel, meg nem vetsz bűneiért... Neheztelést, haragot soha senkivel nem éreztetsz... Ellenségeidhez még szívesebb és előzékenyebb vagy... A szeretet főparancsát életedben igazán elsőnek és legfőbbnek tartod... Az Isten képmását — testvéred lelkét —, ahol látod, ahol találsz, veszélyből, bajból, szennyből, romlásból — a bűnnek tudatlanságából és gonoszságából — kiemeled...

Ha az apostolok szent buzgósága is éltet az Isten szolgálatában, mégse bízd el magad: vigyázz, nehogy megbotoljál és elessél... Magadat gyarlónak és minden rosszra képesnek tartsd: ha meg nem őriz az Isten szent kegyelme saját magadtól, a világtól és a bűntől... Alázatos lélekkel és nagy bizalommal kapaszkodjál az Üdvözítő hatalmas karjaiba: akkor soha el nem merülsz; bármily erős is körülötted a bűn sodró hatalma.

Igy tudsz majd bűnösöket megérteni és hozzájuk lereszkedni.

Gyarló szavaiddal az Isten segítségével vigasztalni és bátorítani is tudod az Istentől féllőket.

Es Jézus útjára és boldogságára segíted az élet tékozló fiait és leányait.

De sokat-sokat imádkozzál. Lelkierőért és a bűnösök megtéréséért: a szent-misében. Jézussal és az Anyaszentegyházzal könyörögj «jó lélekért» és az «Isten szent ajándékáért»: a bűnbánat könnyeiért.

A közönyösség vissza ne rettsen, az emberek hálátlansága le ne törjön, a bűn gonoszsága ki ne oltsa benned (de ne is lohassza!) a szeretet lángját.

A nagy bűn és a sok bűnös láttán még jobban szeresd az Istent és — Istenért felebarátodat.

Akkor kezded majd megérteni Jézus csodás szeretetét — az Oltáriszentségben.

Dezső István.

Hogyan őrizték az Oltáriszentséget?

(Folytatás.)

A keleti templomokban kis templomalakú pyxiseket találunk, amint ez Romániában ma is általános. Ezek a szentségi szekrénykéek híres templomok utánzatai tornyaikkal és kupoláikkal. A templomformájú pyxisek idővel koporsóalakot nyertek. Később a templom- vagy toronyalakú pyxisek, szekrénykéek nem maradtak mindig a fal tabernákulumban bezárva, hanem különösen az istentiszteletek alatt felfüggesztették az oltár felett. Ez a templom- vagy toronyalakú pyxis azonban nemsokára galambalakot vett fel, amelyet később az Eucharisztia tartózkodási helyéül választottak olyformán, hogy a felfüggesztett galamb hátán egy mélyedést vájtak ki, hogy az Eucharisziát tartalmazó kis szekrénykét benne elhelyezték. Rendesen nemesfémből készült a békét, az istenszerető lelket és a Szentlekket jelképező galamb.

Mivel az oltárfőlet tetőt építettek, amely négy oszlopon nyugodott, azért az eucharisztikus galambot láncon e tetőzetre erősítették úgy, hogy az oltár fölött lebegett. Úgy az ősrégi pyxisek, mint a toronyokban vagy galambokban elhelyezett szentségi szekrénykéek csak kevés partikulának, kis Szentostyának adhattak helyet.

Ezeket a partikulákat utolsó útravalóul őrizték a betegek számára. A hívek számára, akik a szentmise alatt áldoztak, nagy paténákat és kelyheket használtak. Az Oltáriszentség megőrzési módja tornyokban, galambokban a XI., XII. és részben a XIII. században állott fenn. Ez a megőrzési mód a pápától elszakadt görögkeletiekénél azonban még manap is fennáll. Ők azonban hidegen, a szeretet melegsége nélkül haladnak el a szentségi Jézus mellett. A nyugati, a latin Egyházban is hanyatlott kissé a keleti egyházszakadáskor az Oltáriszentség tisztelete. A szerzetesrendek bűnbánati szónoklatai és a pápák rendeletei nemsokára újra felélesztették a hívek eucharisztikus hitét. A IV. lateráni egyetemes zsinat 1215-ben elrendelte, hogy a függő tabernákulumok helyett faltabernákulumok legyenek, amelyeket kulccsal elzártak és nagy dísszel ékesítettek. IV. Orbán pápa 1264-ben az Úrnap ünnepét rendelte el. A szentségi szekrényeket annyira kivették a falból, hogy a templomhajóból mindenki láthatta úgy, mint azelőtt a függő tabernákulumokat. Mindent elkövettek, hogy ezek minél művésziesebbek, díszesebbek és szebbek legyenek. Ha a szentségsekre nyitott, szentségházak oly díszesek voltak, nem csodálkozhatunk, hogy azok a szentédények, amelyekben közvetlenül Krisztus teste pihent, még díszesebbek, művésziesebbek és értékesebbek voltak. Az ősrégi kis szekrények, pyxisek helyébe az évszázadok folyamán a gyönyörű, értékesnél értékesebb monstranciák, szentségtartók, szentségmutatók léptek, amelyek aranyból, ezüsből vagy más nemesfémből készültek és sokféle drágakövekkel voltak és vannak kirakva. Ismerünk román, gót, reneszánsz, barokk és rokokó stílusos szentségtartókat.

A szentségi szekrények, tabernákulumok még egy nagy változáson mentek át. A falról elkerültek a központba, a templom szívébe, vagyis az oltár közepébe, hogy a Magasságbelinek lakását mindenki lássa és a benne Lakozót mindenki imádjá és szeresse. V. Pál pápa 1614-ben Róma számára kötelezővé tette a szentségi oltárszekrényt és már akkor általános elfogadásra ajánlotta az egész Egyháznak. Az eucharisztikus Isten győzedelmi menetben végtelen szeretettel magához akarja vonzani az egész emberiséget és így megmenteni a lelkeket. A legszentebb Eucharisztia győz és diadalokat arat, mert Isten mindig győz. Világszerte az első pénteki szentáldozások, az eucharisztikus világkongresszusok (legutóbb a budapesti), világszerte a hívek naponkinti szentáldozásai, világszerte naponkint a sok útravaló, micsoda krisztusi győzelmek, diadalok! . . .

Örökimádás kedves olvasói! Imádjuk, szeressük, imádtassuk, szeretessük mi is Őt, a kenyérszínben oly igen-igen szerényen és alázatosan elrejtett édes Megváltónkat! Imádkozzunk sokszor Hozzá a világbékéért . . .

Nagelreiter Alajos dr.

Imádkozzunk! . . .

Urunk, állíts meg minket s végy Szívedbe, mert nem akarunk erről a nagy és szép állomásról edzetlenül továbbmenni! . . . Urunk, éreztesd szüntelen velünk a megtértségnek, a tisztaságnak, az irgalmas szamaritanusságnak, vagyis az ÚJJÁ-SZÜLETETTÉSGNEK áldott túlvilági értékességét! og.

* * *

Urunk, szeretném, ha kegyelmedtől felfrissült szelídszívűségünket nem lepné be a por, nem lepné el az indulat, a kísértés, — sem az utcán, sem az emberek között —, hanem irgalmad egyszer s mindenkorra tartósan konzerválná! og.

IMASZÁNDÉKUNK

A KRISZTUSKÖZELSÉG.

Az Úr feltámadása utáni időben apostolainak és hű barátainak legnagyobb boldogsága lehetett az a tudat, hogy Krisztus, bár láthatatlanul, de újra él a földön, ott van egészen a közelükben és kiszámíthatatlan a pillanat, hogy láthatóvá váljék, megszólaljon, tanítson, megbiztatást adjon s a hit és remény boldog valósággá váljék annak a szeretetnek élvezetében, amelyet az Úr Jézus közelsége biztosított.

Az Eucharisztikus jelenlét valamennyire hasonlít ehhez a húsvét utáni negyven naphoz. Itt sem látja Őt más, csak «barátai», akikben élő hit világít és átragyogva a Szentostya fátyolán, láthatóvá teszi előttük a Titkot. Hallhatóvá lesz nekik az Úr néma tanítása és szótlan beszéde. Megvilágításokat kapnak Tőle az élet igazi értelméről, tanítást a szenvedés szükségességéről és jó felhasználásáról; sokszor egészen kivételes egyéni megbiztatásokat, mint annakidején Szent Juliana, Alacoque Szent Margit, Benigna Consolata és mások, akik még csak maguk őrzik a titkot, mert nem tudják, hogyan kezdjék el teljesíteni megbiztatásukat, vagy csak egészen egyéni és az örökkévalóság nyilvánosságának szól a küldetésük ismerete? De egészen bizonyos, hogy a Krisztus eucharisztikus közelsége a legnagyobb boldogságunk és vigasztalásunk nekünk is. Tudjuk azt, hogy egészen közel van hozzánk; megközelíthetjük «lakóhelyét», szerethetjük «házának ékességét» és «dicsőségének hajlékát» az Eucharisziáért! Kell-e ennél felemelőbb lelki élmény! Kiáltanunk kell, «mit adjak az Úrnak mindazért, amit Ő — ezen szentség révén — nekem adott?» A felelet rá: Kezembe veszem az «üdvösség kelyhét» és kiszom belőle egész tartalmát, mindent befogadok, a mit az Úr nekem szánt, amit jelenlétének titokzatosságából kivehetek, felfoghatok, életemben hasznosíthatok vagy másnak juttathatok az Ő szent akarata szerint: «Azért gyujtanak gyertyát, hogy világítson». Mert vannak olyan értékeink, amelyeket csak ránbízott az Úr, de kamatoztatva kell visszaadnunk. Egyikünknek 10, a másiknak 5, a harmadiknak 1 minát adott, mindegyikünk számolni fog az evangéliumi példabeszéd szerint és jaj annak, aki kamatoztatlanul vagy pláne semmiképpen nem tudja visszaadni a rábízott minát.

Az Oltáregyesület tagjai mindannyian kaptak egy kincset: Az Úr Jézus áldott jelenlétének, a Krisztus-közelségének tudatát. Ezzel élniük kell. Ezt kamatoztatniuk kell. Ott kell ragyognia életükben a Krisztus-közelségből kiáradó világitásnak, útmutatásnak. Onnét kell elindulnia minden akarásnak, miután összemértük és összhangba hoztuk az Ő akaratával; miután igent mondtunk az esetleges sikertelenségre is: «Uram a Te igédre mégis megvetem hálomat!» Apostolkodom! Hirdetem embertársaimnak, hogy az Úr él; hogy mindig közel van hozzánk; akarja, hogy törődjünk Vele! Figyeli és szomjuhozza szeretetünket! Vár bennünket! Szívünkbe kívánczik! Hiányzunk Neki, ha nem jövünk Hozzá mindannyian! Téged is vár, testvér!

Oltáregyleti imádási óráikon a húsvéti ünnep közben buzgón imádkozunk azért, hogy a Krisztus-közelség gondolata — az eucharisztikus lelkiéletnek főmozgatója — minél több lelket tegyen boldoggá és apostolivá.

* * *

Teljes búcsú. Ápr. 4-én első csütörtök címén és a brüsszeli csodás Szentostyák címén, 5-én Szent Júlia és első péntek címén (tehát két-két teljes búcsú) a havi összejövetel napján, az imádási óra napján és egy tetszés szerint választott napon.

Központi.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAJ GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.